

[Undervisningsministeren.]

behov for kollegieværelser ligger efter de oplysninger, vi råder over, mellem 30.000 og 40.000 kollegieboliger i alt. Bedømmelsen af behovet er behæftet med mange usikkerhedsmomenter, som jeg senere skal komme ind på. Danske studerendes Fællesråd har i en boligundersøgelse, der omfatter studerende ved universitetet og de højere læreanstalter i København, konkluderet, at mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{2}$ af samtlige studerende har et behov for kollegiebolig. Antallet af studerende ved universiteter og højere læreanstalter er for øjeblikket på ca. 27.000 og må forventes også fremover at stige. De unges Boligaktion i Århus har gennemført en boligundersøgelse på uddannelsesområdet. Denne undersøgelse, der omfatter en række andre uddannelsesinstitutioner, men ikke universitet og lignende, beviser, at der inden for disse andre institutioner foreligger et tilsvarende behov. Det drejer sig om Århus akademi, de to seminarier i Århus, socialpædagogisk børnehaveseminarium og fritidshjemsseminarium og flere andre institutioner. Vi har ingen landsomfattende undersøgelse. En sådan samlet opgørelse er næppe mulig, allerede fordi behovet er afhængigt af forskellige usikre forudsætninger. Det kan imidlertid fastslås allerede på det foreliggende grundlag, at den nugældende i kollegieloven fastsatte ramme ikke yder en tilstækkelig dækning af det behov, der er tale om. Uddannelsesvæsenets kraftige udvikling på alle felter medfører en betydelig vækst i antallet af unge, der søger bolig. Behovet varierer inden for de enkelte uddannelsesformer og også geografisk. Af faktorer, der påvirker behovet, kan nævnes udbuddet af værelser, og dette er meget varierende fra sted til sted. Samtidig er det klart, at en behovsopgørelse afhænger af, hvilken leje der skal betales i kollegierne.

Vi finder det rigtigst at gå over til en mere fleksibel planlægning, der muliggør, at udviklingen kan følges. I det program for offentlige investeringer i 1966-67—1969-

70, der af økonomiministeren den 1. december d. å. er forelagt folketingets investeringsudvalg, har vi regnet med den ønskelige forøgelse af kollegiebyggeriet. For de 4 år, 1966-67—1969-70, regnes med en årlig investering i kollegiebyggeri på 60, 80, 95 og 105 mill. kr. (Tallene omfatter ikke udgift til grundkøb og kurstab).

Såfremt lovforslaget vedtages, og såfremt det fastlagte program følges, påregnes statens udgifter i de kommende år til støtte af kollegiebyggeriet at komme på følgende beløb:

1966-67.....	17 mill. kr.
1967-68.....	ca. 34 - -
1968-69.....	ca. 48 - -
1969-70 og følgende år	ca. 50 - -

Statsudgiftstallene omfatter også projekteringslån og grundkøbslån.

Jeg vil understrege, at lovforslaget sigter til — og inden for de angivne beløbsrammer virkelig har mulighed for — at hjælpe på boligproblemerne inden for alle uddannelsesområder, herunder både de områder, der henhører under undervisningsministeriets ressort, men også for områder som f. eks. sociale skoler og andre uddannelsesområder under andre ministerier. Uden for loven falder som hidtil opførelse af elevboliger i forbindelse med kostskoler. Det forudsættes, at disse skoleformers adgang til statslån og driftsstøtte opretholdes uændret.

Støtte til kollegiebyggeriet foreslås i lovforslaget fortsat ydet som et rente- og afdragsfrit statslån på indtil 35 pct. af den godkendte anskaffelsessum. Det har været overvejet at forlade denne regel til fordel for faste indeksregulerede lånebeløb pr. kollegieværelse, idet dette skulle tilskynde til at holde udgifterne nede. Heroverfor er det især anført, at et sådant fikseret beløb på grund af prisforskelle mellem landsdelene vil virke uheldigt, og at det i tilfælde af uforudselige forskydninger i rente- og kursforhold under byggeriet er for stift at regne med faste beløb. Spørgsmålet bør nok drøf-